

[Tang Sørensen.]

det af ministeren stillede ændringsforslag nr. 4, under forudsætning af at underændringsforslag nr. 5 vedtages.

Svend Erik Hovmand (V):

Må jeg allerførst sige, at venstre kan tilslutte sig intentionerne i dette lovforslag. Venstre er enig i linjen og i størstedelen af paragrafferne, fordi denne lovgivning er udtryk for et forsøg på at ligestille Københavns kommunes styrelse med andre kommuners styrelser.

Jeg vil gøre opmærksom på, at der desværre stadig væk er nogle områder, på hvilke Københavns kommune fortsat må have en særstatus. Det drejer sig f. eks. om skolelovgivningens og sygehuslovgivningens område, hvorimod eksempelvis budget- og regnskabssystemet nu også går over til samme system, som man har i alle andre kommuner.

Venstre finder, at det er overordentlig væsentligt, at vi ikke har forskellige grader af kommunal status, at vi sikrer en så stor lighed som overhovedet muligt. Dette forslag er et skridt i den retning, og derfor kan vi tilslutte os det. Vi kan også tilslutte os de ændringsforslag, der er stillet.

Et af disse ændringsforslag drejer sig om § 52. Vi har fra første færd sagt, at vi ikke vil kunne gå ind for § 52, og tilslutter os derfor, at § 52 udgår, således som det fremgår af de stillede ændringsforslag.

Når vi ikke kan tilslutte os § 52 om bydelsråd, skyldes det jo først og fremmest den kendsgerning, at bydelsråd ikke kendes, ikke er set fungere nogen andre steder. Vi har altså ikke nogen større erfaring at bygge på. For det andet, at vi ikke tror på, at bydelsrådstanken er en tanke, som bør efterfølges i bestræbelserne på at fremme en nærdemokratisk udvikling.

Netop dette synspunkt underbygges jo også af det af indenrigsministeren nedsatte udvalg til drøftelse af spørgsmålet om nærdemokrati: heller ikke i dette udvalg kunne tanken om bydelsråd finde flertal. Det synes jeg er en klar understregning af, at denne tanke ikke bør realiseres, og jeg er i og for sig en smule overrasket over, at socialdemokratiet, trods de bemærkninger der står til § 52, fortsat fastholder, at § 52 skal gennemføres.

Hr. Jørgen Frederiksen undrede sig lidt over, at venstre og det radikale venstre foreslår en opdeling af Københavns kommune, idet han sagde, at dette er i strid med kommunalreform-

men fra 1970. Jeg har nu svært ved at se på hvilke områder det skulle være i strid med kommunalreformen fra 1970.

For det første vil en sådan tanke jo være udtryk for, at man som borger får samme nærdemokratiske indflydelse, som borgere har i andre kommuner i landet: hurtigere og lettere forbindelse mellem den folkevalgte administration på den ene side og borgerne på den anden side. For det andet får man skabt en større kommunal lighed, altså en større lighed mellem kommunerne i København og kommunerne i den øvrige del af landet. For det tredje er der spørgsmålet om valgdeltagelsen.

Jeg synes, det er en meget, meget væsentlig ting, når vi diskuterer Københavns kommunes styrelse og principperne for hovedstadens fremtid i det hele taget. Hvor længe endnu vil man acceptere en faldende valgdeltagelse i København? I øjeblikket er mindre end 50 pct. af Københavns vælgerbefolkning aktive ved kommunevalgene. Man havde lyst til at spørge: Hvad er det egentlig for et demokrati, hvor mindre end 50 pct. er aktive ved kommunevalg? Jeg synes, det i høj grad er på tide, at der sker en ændring, og jeg synes, det i høj grad er på tide, at vi får en ændring, der ligner den opdeling, som vi har fået gennemført ved kommunalreformen i langt den største del af landet.

Så talte hr. Jørgen Frederiksen om urimelige skævheder i indkomst- og beskatningsforholdet mellem de enkelte områder, man kunne dele Københavns kommune op i. Jeg vil gerne dér gøre opmærksom på, at Københavns kommunes statistiske kontor jo netop har foretaget en række undersøgelser på dette område, og hvis hr. Jørgen Frederiksen, som jo er medlem af borgerrepræsentationen, gjorde sig den ulempe at slå op i statistisk kontors undersøgelser fra 1975 nr. 1 på side 211 og 212, ville han dér klart få dokumenteret, at de påstande, han kom med for et øjeblik siden, ikke er holdbare.

Lad mig slutte med at sige, at det for os i venstre har været overordentlig væsentligt, at borgerrepræsentationen bliver den helt overordnede myndighed i Københavns kommune, og at ethvert medlem af borgerrepræsentationen kan kræve en sag til behandling. Derfor er jeg meget glad ved det svar, vi har fået på spørgsmål nr. 24 i udvalget, og hvoraf det klart fremgår, at borgerrepræsentationens flertal og også enkeltmedlemmer af borgerrepræsentationen til hver en tid kan kræve en sag sat på dagsordenen og belyst ud fra de ønsker, man